

YAŞAMAK MI ZOR, YOKSA? (1. Bölüm)

Çok değerli okurlarım bilmem sizin önünüzde sütre kaldı mı? Benim önümde kalmadı. Annem-babam, kayın peder, kayın validem hepsi gitti. Velhasıl benim önümde hiç sütre kalmadı. Allah sağlık sıhhat verirse kardeşlerimin çocuklarımın ve torunlarımın önünde ben sütreyim. Zaman gelecek Allah uzun ömür verirse,onlar da benim yaşıma nasıl ve ne zaman geldiğinin farkına varamayacaklar. Allah hepsine de sağlıklı, huzurlu, işe yararlı hizmetler nasip etsin. Şairin dediği gibi;

Zamansız geldik dünyaya/ Zamansız karıştık çola çocuğa

Tüm düşleri zamansız gördük./ Zaman zaman derken

Bir gün zaman gelecek/ diyecek ki zaman bitti.

Kim bilir akrebin saniyen kaçta kalacak?

Sorum: Siz hiç önünüzdeki sütrenin devrilişini bire bir gördünüz mü? Yani annenizin, babanızın, kayın peder ve kayın validenizin sekarat anına şahit oldunuz mu? Ben hepsine de şahit oldum. Üstelik meslektaşlarımın da son anına, son nefesine şahit oldum. Rahmetli Manisa Lisesi'nin matematik öğretmeni İbrahim Er kucağımda son nefesini verdi. Benden yardım istercesine bakışları hala gözümün önünde.Rahmetlinin yutamadığı son lokmasını ağzından ben çıkardım. Gerçi günümüzün gençleri annelerinin, babalarının son nefes verişlerine şahit olmuyorlar. Çünkü son zamanlarda bir yoğun bakım odası peyda oldu. Artık hastalar yoğun bakıma kaldırılıyor. Günümüzün sütreleri evlerinde başında Yasin, mülk suresi okunurken değil de gözlerden irak yoğun bakımlarda ruhlarını teslim ediyorlar. Sonra da evlatları Facebooktan bol bol resimlerle dostlarından dua istiyorlar. Allah kabul etsin.

Ben önümdeki sütrelerin yıkılışına bire bir şahit oldum. Rahmetli kayın pederim mide kanseri idi. Eve doktor getirdim. Doktorun verdiği ilaçları kullanırken, ilaçlardan biri bitmiş. Bana onun ismini söylemeyince takatsiz, fersiz bir elle” hepsini al, hepsini al” diye işaret etti. Koşarak gidip- geldiğim eczaneden aldığım ilacı verdim arkasından aldığı bir yudum zezem suyunu içtikten sonra fersiz gözleriyle gözlerimin içine bakarak “ Ben gidiyorum” dercesine zor dönen diliyle şahadet kelimesi getirerek ruhunu teslim etti. Babam Merkez Efendi hastanesinde 20 gün tedavi gördükten sonra taburcu

oldu. Eve getirdim. Aynı gün Hastaneden çıkan babam “ Doktorun bol olduğu yerde beni niye doktora götürmüyorsunuz?” diyerek şikâyet ediyordu. Hastaneden çıktığı akşamın gece yarısı tekrar hastaneye götürdüm. Derin derin bana bakarken sürekli konuşuyordu. Ama ağzında maske olduğu için söylediklerini anlayamadım. Sanırım ki o da “ Beni yaşatın veya doktora götürün yakarışları içindeydi. Çünkü hastanede olduğunun farkında değildi. Kayın pederimin dayısı bir asra yakın ömrü içinde aspirin dahi kullanmayan bir büyüğümüzdü. Ölüm döşegine düştüğünde bacanağımın getirdiğı doktorun yazdığı ilaçları getirmede geciktiğı için “ Ah! İbrahim be gittiğın yerden bir türlü gelmezsin” diye ilaçları beklerken, Cuma günü müezzin “ Allahüekber” dedi, o da şahadet kelimesi ile ruhunu teslim etti. Annem ve kayın validem de hep gözlerimizin içine bakarak adeta son anda bizlerden medet umarak vefat etiler. Bu saydıklarımın hepsinin yaşı da kâmilen 89 ve üzeri idi.

Esas meramıma geleyim. Yaşayan her insanın en son isteyeceğı şeylerden biridir ölüm. Bütün zor ve katlanılması imkan dışı görünen şartlara rağmen insan ölümü arzulamaz. Yaşamak, nefes almak en haz verici tatlardandır. Bunu kaybederken ve fersiz nefeslerle sekarat anında kaybetmeye başladığında kaybettiğı bu tatların kıymetini anlar. İnsanın bütün bu varolma cabaları öleceğine inanan insanın, şuur altında yok olmayacağıının inancının getirdiğı çabalardır.(Arkası gelecek haftaya)